

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Варна, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Иванка Д. Дрингова Въззивно гражданско дело № 20213100501444 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. № 7405/26.04.2021г. на ХР. ИВ. СТ., ЕГН ***** от гр. В., ул. *****, със съдебен адрес гр. В., *****, чрез адв. Д.А., срещу решение № 111 от 16.03.2021г., постановено по гр. дело № 11238/2020г. на Варненския районен съд, XVI-ти състав, с което са отхвърлени предявените от въззивницата срещу Областна дирекция на МВР /ОДМВР/ – В., с адм. адрес гр. В., *****, обективно кумулативно съединени иски за заплащане на следните суми: 1/ 1800 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120 лв. месечно за периода от 01.05.2019г. до 31.07.2020г. – общо 15 месеца, ведно със законната лихва върху цялата сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, на основание чл.181, ал.1 вр. чл.142, ал.1 ЗМВР от ЗМВР и в размер на 123,07 лв., представляваща мораторна лихва върху неизплатената сума за храна в размер от 120 лв. месечно за периода от 01.06.2019г. до 01.06.2020г., на основание чл.86 от ЗЗД. В жалбата е изложено становище за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение, като постановено в нарушение с материалния закон и събраните по делото доказателства. Въззивницата намира, че в съдебното производство не са събрани доказателства, че ѝ е изплащана определена сума за храна, както и как е определено

месечното ѝ възнаграждение и какво е включено в него. Изложени са съображения във връзка с приложимия закон, като е заключено, че въззивницата има качеството на служител на МВР, поради което ѝ се полага храна или левовата ѝ равностойност. Отправеното искане е за отмяна на обжалваното решение и за присъждане на направените разноси пред двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК насрещната страна по жалбата не е депозирала отговор.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР и чл.86, ал.1 от ЗЗД от ХР. ИВ. СТ. срещу ОД на МВР - В. за заплащане на сумата от 1800 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120 лв. месечно за периода от 01.05.2019г. до 31.07.2020г., ведно със законната лихва върху цялата сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, и сумата в размер на 123,07 лв., представляваща мораторна лихва върху неизплатената сума за храна в размер от 120 лв. месечно за периода от 01.06.2019г. до 01.06.2020г.

В исковата молба ищцата твърди, че от 2019г. е държавен служител на МВР и е в служебно правоотношение с МВР. Със заповед №8121К-9033 от 02.05.2019г. на Министъра на вътрешните работи е преназначена за държавен служител в ОД на МВР В., съгласно чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, считано от 13.05.2019г. В процесния период за времето от 01.05.2019г. до настоящия момент е заемала 1 длъжността „Старши експерт в сектор КАПО“ към отдел „Административен“ при ОД на МВР В. и към настоящия момент продължава да изпълнява служебните си задължения в ОД на МВР на същата длъжност. Излага, че от 13.05.2019г. до завеждане на настоящия иск не ѝ е начислявана и заплащана левовата равностойност на полагащата ѝ се като служител на МВР храна. От 01.02.2017г. за служителите на МВР по чл.142,ал.1, т.2 от ЗМВР не се определя размер на левовата равностойност на храната в издадени заповеди на Министъра на вътрешните работи съгласно чл.181,ал.4 вр. ал.1 от ЗМВР, поради което на нея не ѝ е начислявана и изплащана полагащата се по закон като служител на МВР левова равностойност на храната. Счита, че непосочването на служителите на МВР по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР в гореизброените заповеди на Министъра на вътрешните работи издадени след 01.01.2017г., относно „определяне размера на левовата равностойност на храната за служителите на МВР“ не изменя и не отменя законово установеното ѝ право в нормата на чл.181, ал.1 от ЗМВР, че като служител на МВР ѝ се осигурява храна или левовата ѝ равностойност.Законодателят в разпоредбата на чл.181, ал.1 от ЗМВР, която е императивна определя, че на всички служители на МВР им се осигурява храна или левовата ѝ равностойност. Не е предоставено право на преценка на Министъра на вътрешните работи на кои служители да се предостави храна или левовата равностойност и на кои да не се предоставя. Предоставеното му правомощие в ал.4 на чл.181 от ЗМВР е да определи размера на сумите и доволствията по ал.1 – 3, ежегодно със своя заповед. Поради изложеното счита, че в случая е приложима

нормата на чл.46, ал.2 от Закона за нормативните актове и определеният размер на левовата равностойност на храна за служителите на МВР в заповедите, действащи през процесния период 01.05.2019г. – 31.07.2020г. следва да се отнася и за пропуснатите в тях служители по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, тоест следва да се отнася за всички служители на министерството по силата на ЗМВР, поради което за нея възниква законово обоснована претенция за заплащане на левовата равностойност на храна като служител на МВР за периода от 13.05.2019г. до 31.07.2020г. - общо 15 календарни месеца, ведно със законната лихва.

В срока за отговор по реда на чл.131 от ГПК ответникът депозира писмен отговор, в който излага становище за неоснователност и недоказаност на заявените претенции. Не оспорва обстоятелството, че през периода 01.05.2017г. до 09.09.2020г., както и към настоящия момент ищцата е заемала длъжността „Старши експерт в сектор КАПО“ към отдел „Административен“ при ОД на МВР В.. Излага, че през 2017г. след изменение и допълнение на ЗМВР, служебните правоотношения на държавни служители в МВР, за които се прилага разпоредбата на §86 от ПЗРЗИДЗМВР и които към влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, се преобразуват в служебни отношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съгласно §69, ал.6 от ПЗРЗИДЗМВР при назначаване на служители по ал.1 се определя 2 индивидуална основна заплата не по-ниска от определеното към датата на влизане на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл.181, ал.1. Изрично законодателят е посочил, че служебните правоотношения на държавните служители в ЗМВР не се прекратяват, а сепреобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител. Тъй като левовата равностойност на храната е включена в трудовото възнаграждение на ищцата, ответникът счита, че претенцията по главния иск се явява неоснователна, с оглед на което и претендира от съда да отхвърли същата.

С обжалваното решение предявените искове са отхвърлени като неоснователни.

Варненският окръжен съд, с оглед наведените оплаквания и след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните липсва спор относно следните обстоятелства: през периода от 01.05.2017г. до предявяване на исковете ищцата е заемала длъжността „Старши експерт в сектор „КАПО“ към отдел Административен при Областна дирекция на МВР-гр.В.; за същият период на ищцата не е изплащана отделно левовата равностойност за храна; месечният размер на левовата равностойност за храна през процесния период е 120 лв.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, настоящият съдебен състав на ВОС намира решението за валидно и допустимо в обжалваната част.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно чл. 269, ал.1, изр. второ от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Релевираните от въззивника такива се свеждат до приложението на разпоредбите на ЗМВР в отношенията на страните.

Настоящият съдебен състав счита, че правния статут на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, сред които попада и ищцата, се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния ЗМВР. Този извод се налага от чл. 1 ЗМВР, който има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват на закона, и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Ето защо разпоредбата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, която казва, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл също следва да е тълкува във връзка с чл. 1 от ЗМВР. Следователно, общите разпоредби относно статута на държавния служител ще се прилагат по отношение на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от приложното му поле би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР.

Съгласно чл. 181 ЗМВР на служителите на МВР се осигурява храна или левовата равностойност. При изрично изключване на определени категории служители, следва да се приеме, че разпоредбата има действие по отношение на всички служители на МВР, вкл. и ищцата. В този смисъл са и разпоредбите на Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на МВР. В чл. 1 от същата е посочено, че с нея се определят условията и редът за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 ЗМВР и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР. Законът обаче не делегира на МВР да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1–3 ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/. В този смисъл за определяне кои лица имат право на безплатна храна или легова равностойност съдът следва да изходи единствено и само от ЗМВР. След като Законът изрично урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи легова равностойност за неосигурена храна, то същото следва да бъде и разрешението при сключването на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР след проведен конкурс, предвид разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР и справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на ЗМВР. Следва да се посочи, че и в индивидуалната заповед на Министъра на МВР, с която ищцата е назначена на заеманата длъжност, липсва изрично посочване в основната месечна заплата на служителя да е включена леговата равностойност на храна. От изложеното следва, че качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР поражда правото на ищцата да получи от работодателя

си храна или левовата ѝ равностойност, предвидени в специалните разпоредби, уреждащи правния статут на лицата, работещи в системата на МВР. По делото не се твърди и не са представени доказателства работодателят да е предоставил храна или да е заплатил левовата ѝ равностойност в процесния период, поради което главната искова претенция се явява основателна. Уважаването на иска по чл.181, ал.1 от ЗЗД обуславя извод за основателност и на акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забавено плащане на главницата. По отношение на размера, между страните в настоящия казус няма спор, че левовата равностойност за храна за месец е в размер на 120 лв., както и че изчисленията за законна лихва, представени с исковата молба, са с правилно посочени суми и периоди на забава.

С оглед гореизложеното, предявеният иск с правно основание чл.181, ал.1 от ЗМВР се явява основателен в претендирания общ размер от 1800 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от депозиране на исковата молба в съда - 10.09.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и иска с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД в общ размер от 123,07 лв.

Предвид изхода на спора и на осн. чл.78, ал.1 от ЗЗД, въззиваемата страна следва да заплати на въззивницата направените пред първоинстанционния и въззивния съд разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на по 600 лв., или общо 1200 лв.

На осн. чл.78, ал.6 от ГПК въззиваемата страна следва да заплати по сметка на съда, дължимите държавни такси, които за първата инстанция са в размер на 122 лв., а за въззивната инстанция – 36 лв., или общо 158 лв.

Воден от горното, съставът на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 111 от 16.03.2021г., постановено по гр. дело № 11238/2020г. на Варненския районен съд, XVI-ти състав и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – гр. В., с адрес: гр. В., ***** да заплати на ХР. ИВ. СТ., ЕГН ***** от гр. В., ул. ***** следните суми: 1/ 1800 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120 лв. месечно за периода от 01.05.2019г. до 31.07.2020г. – общо 15 месеца, ведно със законната лихва върху цялата сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, на основание чл.181, ал.1 вр. чл.142, ал.1 ЗМВР от ЗМВР и в размер на 123,07 лв., представляваща мораторна лихва върху неизплатената сума за храна в размер от 120 лв. месечно за периода от 01.06.2019г. до 01.06.2020г., на основание чл.86 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – гр. В., с адрес: гр. В., ***** да заплати на ХР. ИВ. СТ., ЕГН ***** от гр. В., ул. ***** сумата от **1200 лв. /хиляда и двеста**

лева/, представляваща сторените разноси по първоинстанционното и въззивното производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – гр. В., с адрес: гр. В., ***** да заплати в полза на Държавата, по сметка на Варненски окръжен съд сумата от **158 лв. /сто петдесет и осем лева/**, представляващи дължими държавни такси, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Решението не подлежи на касационно обжалване, по арг. от чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____